

LIBRIS

Vladimir

GĂITAN

Zig-zag prin alfabetul vieții

VLADIMIR GĂITAN: ZIG-ZAG PRIN ALFABETUL VIEȚII
Maria Capelos într-o discuție amicală cu Vladimir Găitan
Copyright © 2014 Editura ALLFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAPELOS, MARIA
Zig-zag prin alfabetul vieții: Maria Capelos într-o
discuție amicală cu Vladimir Găitan. – București:
ALLFA, 2014
ISBN 978-973-724-904-3

I. Găitan, Vladimir

821.135.1-94

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2014 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax : 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Ioana Popescu

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Elena Georgescu

Design copertă: Alexandru Novac

Maria Capelos într-o discuție amicală cu **Vladimir Găitan**

LIBRIS

Vladimir

GĂITAN

Zig-zag prin alfabetul vieții

Prefață de Alex. Ștefănescu

Postfață de George Stanca

EDITURA ALLFA

LIBRIS

„În România, și mătura trebuie schimbată...”

Maria de la Rădăuți

NBRIS

Modestia unui mare actor

Am avut norocul să fiu mulți ani la rând coleg de clasă cu Vladimir Găitan la Școala medie „Petru Rareș“ din Suceava, absolvită în 1965. Așa se numea pe atunci liceul – „școală medie“. Viitorul mare actor, căruia îi spuneam pe atunci „Duțu“ (de la „Vlăduțu“), era un adolescent bine făcut, înalt și drept, sobru, recunoscut spontan ca lider de către cei de vârsta lui. Părul roșcat și pistruii îi dădeau un farmec în plus și îl făceau ușor de identificat. Avea o autoritate înnăscută, confirmată și reconfirmată de curajul și tenacitatea cu care se manifesta în orice împrejurare. Țin minte cum odată ne-a demonstrat nouă, colegilor săi, că poate urca, fără ustensile de alpinist, pe zidul de piatră vertical al Cetății lui Ștefan cel Mare. Și a îndeplinit pas cu pas, sub ochii noștri uimiți, această misiune imposibilă, pe care am urmărit-o cu toții cu inima strânsă.

Ne-am împrietenit repede și prieteni am rămas, de atunci și până azi, trăind multe momente frumoase, greu de uitat. O țin minte pe mama lui, care semăna, prin înfățișare și vocea gravă, cu o actriță franceză, apreciată foarte mult pe atunci, Simone Signoret. Îl țin minte pe tatăl lui, mereu echipat pentru pescuit și călare pe bicicletă. Eram și eu pescar începător, cu performanțe

modeste. Odată, tatăl lui Vladimir m-a luat cu el, pe malul râului Suceava, mi-a dat o undiță bine dichisită, mi-a ales locul pentru pescuit, m-a instruit și... am prins mai mult de o sută de „beldițe“, pești subțiri și argintii, cum nu mai prinsesem niciodată pe atunci. Ce încântare! Din nefericire, în timpul pescuitului, am zvâcnit la un moment dat cu stângăcie din undiță și l-am agățat pe binefăcătorul meu cu cârligul de ceafă, ceea ce l-a făcut nu să țipe (nici nu e voie să țipi la pescuit, fiindcă alungi peștii), ci să se amuze.

Dar cel mai bine mi s-au întipărit în memorie sutele de ceasuri petrecute cu Vladimir, când comunicam perfect, chiar și în cazurile în care tăceam amândoi. Grădina casei lui de pe Strada Mirăuți, grădină lungă și în pantă, coborând până la un pârau dincolo de care începea postamentul uriaș, de mărimea unui deal, al Cetății lui Ștefan cel Mare, era Paradisul pe pământ. Ne jucam la nesfârșit în labirintul ei de plante, trăgeam cu praștia, culegeam „rebize“ (coacăze), ne disputam nucile, folosindu-le ca miză la o ruletă formată dintr-o scândură înclinată, pe care lăsam nucile să se rostogolească după anumite reguli. Dețineam amândoi un secret. Șura avea un pod pe care Vladimir și cu mine îl amenajaserăm ca pe un „comandament“, inspirați de cărțile de război la modă în epocă. Foloseam ca arme săbii de lemn, cioplite de noi cu îndemănare din scânduri de brad. Le țineam ascunse în acel pod. Tot acolo păstram țigări și... prezervative, cumpărate cu mari emoții (pentru că nu se vindeau minorilor) de la farmacie și rămase în veci nefolosite, dar generatoare de planuri fabuloase privind venirea în vizită a unor domnișoare la comandamentul nostru. În pod ne suiam nu pe o scară, ci pe o frânghie (mă mir și acum că puteam să fac asta). Ca să apărăm comandamentul împotriva unor eventuali jefuitori, am imaginat amândoi și o capcană. O frânghie falsă – nu aceea pe care ne cățărăm – era lăsată la vedere în locul celeilalte. Cine ar fi tras de ea, ar fi

declanșat căderea de sus, în capul lui, a unei găleți cu pietre și apă. Singurii care au pățit-o am fost... noi, eu și Vladimir, când am uitat de capcană și am vrut să urcăm repede în pod. Ce-am mai urlat de durere! Și, apoi, ce-am mai râs, de noi înșine!

Împreună cu Vladimir am explorat Cetatea, pădurile, luncile și, mai ales, „junglele“ orașului, am jucat șah, am învățat mersul pe patine, am „fugit“ de la orele de clasă care ni se păreau plictisitoare, am făcut toate experiențele adolescenței și toate acele giumbușlucuri, boroboațe și ghidușii care dau vârstei gustul zesc al libertății.

Apoi, după terminarea liceului, ne-am întâlnit mai rar, plecând pe rând din Suceava la București, la studii, și eu dedicându-mă scrisului, iar el – actoriei. Am urmărit cu dragoste și mândrie de prieten toate succesele lui – începând cu rolul jucat admirabil în extraordinarul film al lui Lucian Pintilie, *Reconstituirea*, și până la acela din serialul TV *Căsătorie imposibilă*, scris de... mine! Ce episod luminos al prieteniei noastre, Vladimir să spună în fața camerelor de luat de vedere replicile imaginate de mine anume pentru el!

Multe surprize plăcute mi-a făcut Vladimir Găitan, dar cea mai mare este chiar această carte de amintiri, scrisă cu un talent de povestitor pentru care ar putea să-l invidieze mulți scriitori de profesie. Asistat de o bună cunosătoare a artei scrisului, Maria Capelos, Vladimir reușește să reconstituie o lume pierdută, poate, pentru todeauna, aceea a Bucovinei în care se păstrează ceva din lumina de amurg a Imperiului Austriac. Când mergeam în vizită acasă la prietenul meu, iar bunica lui ne servea cu dulceață, ascultam vrăjit tic-tac-ul calm al orologiului cu pendulă din camera de zi și simțeam *prezența trecutului*.

Vladimir își cunoaște bine – așa cum ar trebuie să ne cunoaștem toți – genealogia și, în plus, știe tot felul de istorii din viața înaintașilor săi, intrate în legenda familiei. Le povestește

cu sensibilitate și simț artistic, îți vine să crezi uneori, citindu-i memoriile, că citești cartea unui prozator sud-american. El are un cult al familiei, portretizându-i cu mare tandrețe pe *ai săi*, bunici, părinți, soră, soție, copii, lanț uman etern din care face și el parte, cu modestie.

Sunt multe de spus despre modestia lui Vladimir Găitan. O secvență din cartea lui m-a impresionat profund, până la lacrimi: „Pentru că întotdeauna am spus și spun și acum, la sfârșit de drum, că în această profesie nu suntem egali. Există un Ștefan Iordache sau un Gheorghe Dinică sau un Marin Moraru, și ca ei mai sunt câțiva. Sunt actori atinși de o aripă de înger, cum îmi place mie să spun. Asta nu înseamnă că noi, ceilalți, actori buni, care ne-am dat în ani grei măsura talentului, nu ne avem locul nostru sub soare. Dar trebuie să înțelegem că ei, cei atinși de această aripă de îngeri, sunt undeva acolo, deasupra. Da, nu suntem egali.“

Toți iubitorii de teatru din România știu bine că și Vladimir Găitan este unul dintre aleși, unul dintre acei „actori atinși de o aripă de înger“, dar el renunță cu larghețe la acest statut (pentru obținerea căruia alții ar fi în stare să facă și o crimă) și preferă să-i admire pe alții, cu o generozitate rar întâlnită în lumea de azi.

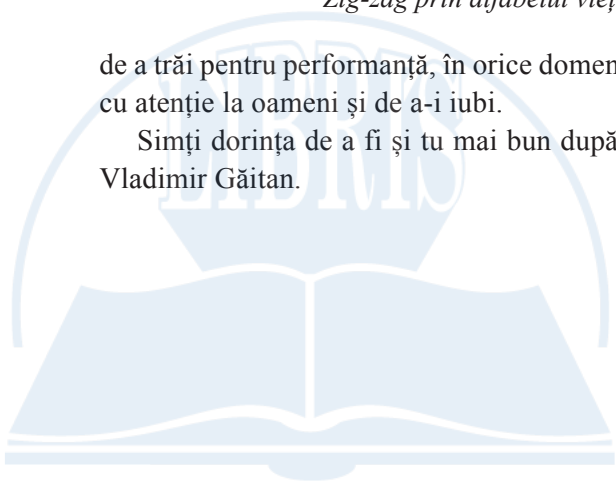
Cu modestie (și luciditate) vorbește despre participarea sa la evenimentele din decembrie 1989 (ca și din perioada imediat următoare), despre colaborarea lui cu mari regizori ca Lucian Pintilie sau Sergiu Nicolaescu ori cu mari actori ca Florin Iordache, Gheorghe Dinică sau Marin Moraru, despre prezența sa în România de azi, despre casele frumoase pe care le-a făcut, despre declinul adus de înaintarea în vârstă, până și despre boala sa care – ce paradox tulburător! – îi permite să doneze sânge și să îmbunătățească viețile altora.

Construită cu spirit ludic, ca un joc de-a alfabetul, cartea este totuși de o mare seriozitate morală. Lectura ei îți poate da elanul

de a trăi pentru performanță, în orice domeniu, dar și de a te uita cu atenție la oameni și de a-i iubi.

Simți dorința de a fi și tu mai bun după ce citești cartea lui Vladimir Găitan.

Alex. Ștefănescu

NBRIS

A...

...de la Arbore genealogic

Mi-au plăcut întotdeauna poveștile. Dar cărui copil nu-i plac? Care copil nu se identifică cu personajele poveștilor copilăriei sale? Sigur, în vremea copilăriei mele, și când spun asta mă refer la prima parte a ei, la etapa de dinainte de a merge la școală, băieții visau să fie Făt-Frumos și să taie capetele balaurului pentru a o salva pe Ileana Cosânzeana, iar fetele, firesc, îl visau pe Făt-Frumos călare pe un cal alb, salvându-le din ghearele balaurului, luându-le de soție și trăind fericiți până la adânci bătrâneți. Vremurile s-au schimbat, cum e și normal, poezia s-a dus, băieții se visează Batman, Spiderman, Dexter, iar fetele, cu o păpușă Barbie costumată după ultima modă, visează să devină fotomodele. În jurul acestor personaje copilul creează o lume a lui, în care fabulația, apanajul copilăriei prin excelență, depășește cu mult ceea ce imaginația unui adult ar putea închipui. În căutarea identității noastre de mic om mare, fascinați de ceea ce lumea din jurul nostru ne oferă zi de zi ca pe o descoperire uluitoare, brodând propriile povești în care noi devenim personaje, ne petrecem primii ani de viață. Avem nevoie de eroi, așa cum avem nevoie de hrană și de iubire.

Poveștile copilăriei mele însă nu au fost populate de balauri și zâne, ci de personaje reale, nimeni altele decât strămoșii mei,

care îmi înflăcărau imaginația seară de seară înainte ca somnul să mă conducă pe tărâmul viselor, acolo unde ei continuau să trăiască și să capete chiar noi dimensiuni uneori. M-am identificat rând pe rând cu fiecare dintre strămoșii mei, bărbați puternici, pitorești, cavaleri și romantici, fiecare contribuind cu ceva la ADN-ul celui care sunt acum, punând fiecare o piatră la această construcție ce se numește azi Vladimir Găitan. Un Vladimir Găitan căruia toată viața i-au plăcut poveștile cu oameni adevărați și care, sper din suflet, a devenit la rândul lui un povestitor ce încearcă să ducă mai departe unele dintre istoriile celor cu care s-a intersectat de-a lungul vieții.

Dar să revenim la poveștile strămoșilor mei și ale celei ce mi le-a transmis și poate mi-a dăruit și această genă de povestitor, bunica mea, pe care, dacă ar mai trăi, sunt convins că ar invidia-o oricine pentru talentul ei incredibil de a face din niște persoane reale adevărate personaje de poveste. De la ea am aflat istoria familiei mele, un amestec fascinant de nații și destine, unul mai spectaculos decât altul. Ea avea niște povestiri extraordinare, iar eu, oricât ar părea de ciudat, eram un foarte bun ascultător, incitând și răscolind continuu.

Bunicul din partea tatălui a fost un bărbat senzațional, și o spun cu îndrituită mândrie. Din păcate, a murit destul de tânăr, la șaiszeci și doi de ani. A fost inginer de drumuri și poduri, roșcat la fel ca mine, de fapt, eu roșcat ca el, iar bunica considera că îi semănă întru totul. Sunt convins că pentru ea el trăia prin mine, că privindu-mă îl vedea pe el. Am fost nepotul ei preferat, iubirea ei, văzând în mine replica perfectă a soțului dispărut, cu care trăise o frumoasă poveste de dragoste și de viață. Da, se pare că îl moștenesc nu numai ca structură fizică, dar am și multe dintre apucăturile lui, inclusiv plăcerea de a savura un pahar de vin bun în compania prietenilor. Era un personaj extrem de pitoresc, chiar excentric pentru acea vreme. Meseria lui presupunea să circule foarte mult pentru a inspecta lucrările de care răspundea, iar el o făcea cu multă rigurozitate și spirit de răspundere, așa cum

se făcea totul în Bucovina acelor vremuri, guvernată de spiritul austriac serios și organizat.

Trăsura lui era o apariție în Suceava și în împrejurimi – cam cum ai vedea acum un Ferrari ultimul răcnet sau, știu eu, poate că un Ferrari nu mai surprinde azi pe străzile din România, așa că hai să spunem ca și cum ai vedea acum pe Dorobanți un automobil de epocă. Era foarte frumoasă, făcută pe comandă, cu patru locuri și canapele din piele și trasă de patru armăsari superbi. Această trăsură a jucat un rol foarte important în viața bunicului. Fiecare vizită de inspecție a domnului inginer se termina cu cheful de rigoare, și, firește, nu exista dată în care bunicul să nu vină acasă pulberică. Atât de pulberică, încât te puteai întreba cum de mai ajungea acasă. Minunea devenea posibilă datorită acelor bidivii care știau drumul și aduceau trăsura și pe adri-santul ei întregi acasă.

Foarte frumoase erau poveștile despre bunicul meu, care, din păcate, și prin natura meseriei, o luase puțin pe panta băuturii. Bunica povestea cum venea din acele inspecții într-o rână, prăbușit în trăsura lui superbă, cu arma la picior, și cum calul din față al trăsurii bătea cu copita în poartă pentru a li se da drumul înăuntru. Cei doi oameni de casă se duceau, deschideau poarta, îl lua pe bunicul, îl dezbrăcau, îl primeneau și îl așezau în pat. Inspecțiile domnului inginer se terminau întotdeauna cu adevărate chiolhanuri.

Bunicul avea doisprezece cai, unul mai frumos și mai de rasă decât altul, și era și un vânător împătimit. Trăsura acestui bărbat absolut superb, cu o personalitate puternică, care umbla tot timpul cu o pușcă de vânătoare pusă într-un rastel la vedere în trăsură, nu putea trece neobservată, mai ales de către tinerele din Suceava, care visau cu ochii deschiși la cel ce le va fi ursitul. Printre ele se afla și tânăra Rozalia, o frumusețe de fată care la șaisprezece ani și-a pierdut mințile, s-a îndrăgostit și, în scurt timp, scandalizând micuțul târg de provincie, a sărit de la fereastră – casele evreilor aveau prăvălie la parter, iar ei locuiau la etaj –, doar cu

o bocceluță la ea, direct în trăsură în galop a holteiului deja copt Găitan, marele crai de Bucovina. A fost un scandal monstru care dacă s-ar fi petrecut acum ar fi făcut subiectul știrilor de la ora 17.00, iar bunicul ar fi fost acuzat de corupere de minore.

Bunicul, băiat de preot, provenea dintr-o familie cu unsprezece copii. Preotul, foarte iubit în Udești, avea 1,95 metri, iar soția lui, coana preoteasa, avea 2,05 metri. Partea nostimă a poveștii, pe care o știu tot de la bunica Rozalia, este că preotul își făcuse droșca de așa manieră încât să „rezolve“ în ochii lumii acea „mică“ diferență de înălțime între el și soțioara lui, coana preoteasa. Canapeaua trăsurii din partea în care stătea coana preoteasa era lăsată cu vreo douăzeci de centimetri mai jos pentru ca el să pară mai înalt. Când coborau din trăsură, preotul mergea înainte, și străbunica, care, se zice, era o splendoare de femeie, mergea în urma lui. Cred că nu întâmplător eu am un băiat de 2,05 metri și o fată de 1,86! Codul genetic se pare că și-a spus cuvântul...

Bunica Rozalia – pentru mine un nume cu o rezonanță deosebită, nu numai sentimental, ci și fonetic – a fost o evreică frumoasă, aparținând comunității de evrei ai Sucevei, o comunitate deloc de neglijat nici din punct de vedere numeric, nici ca implicare în viața socială și economică a aceluia timp.

Gestul ei de curaj a fost răsplătit din plin pentru că a devenit imediat soția șarmantului și irezistibilului inginer Găitan, un bărbat matur, pe care la patruzeci de ani, până la ea, nu reușise nimeni să-l prindă în mreje. Rozalia s-a creștinat și a trăit o frumoasă poveste de dragoste cu cel pe care și-l alesese și pe care l-a divinizat toată viața.

Bunicul era iute la mânie, dar foarte bun și generos. Pe când era la Cernăuți la facultate, o întâmplare banală al cărui autor a fost i-a schimbat viața fratelui său. Fratele lui mai mic, Gavrilă, era un adolescent mai șugubăț, teribilist și șmecheraș. Care era de fapt marea lui golăneală? Când ieșeau la horă, invita fetele la dans și în plin joc le lăsa spunându-le că nu știu să danseze, ceea ce la vremea aceea era o mare jignire. Părinții erau foarte supărați

pe el și când venea bunicul, fratele mai mare, îi raportau, iar bunicul îi trăgea o mamă de bătaie pentru a-i băga mințile în cap. Pe fondul unei asemenea întâmplări, Gavrilă, la șaisprezece ani, fugi de acasă la gara Ițcani, se urcă într-un marfar, adoarme în el și se trezește tocmai la Constanța, unde era cap de linie. Acolo descarcă chereștea, se îmbarcă apoi pe vaporul respectiv și ajunge în America. Așa se face că avem rude în America. În plină dictatură securisto-dejistă, ne-a trimis o scrisoare din America, pentru care tata a și fost anchetat. În scrisoare erau și fotografiile cu el și cu familia lui. Pe lângă asta, ne-a trimis și un cadou, niște bețe de pescuit. În America, Gavrilă a lucrat în industria automobilelor, s-a căsătorit tot cu o româncă, Saveta, și au avut cinci copii. Și uite cum bunicul, printr-o simplă bătaie, i-a schimbat destinul lui Gavrilă! Ca în piesa lui Tudor Mușatescu, ...*escu*, în care personajul interpretat de mine ajunge ministru în urma unei bătăi!

Toate poveștile acestea pe mine mă încântau, pentru că bunicul le spunea cu un talent înnăscut de povestitor. Una dintre ele m-a amuzat în mod deosebit. La un moment dat s-a auzit și în Suceava de automobile, iar bunicul, care era un avangardist și un teribilist, și-a vândut șase dintre armăsarii lui superbi, pur sânge arab, și și-a cumpărat prima mașină din Suceava, un Opel. Ca să nu se dezmintă, și mașina bunicului are povestea ei. La vremea aceea nu se dădea examen de condus. Bunicul a citit o cărticică, i s-a făcut un simplu instructaj în curtea întreprinderii unde se aduceau acele mașini și asta a fost tot. A adus-o acasă și toată lumea a concluzionat că știe să conducă. Având în vedere că era singura mașină de pe stradă, nici nu era greu să crezi așa ceva! Primul drum s-a făcut duminică la ștrandul din Suceava – da, la vremea aceea, Suceava avea ștrand! Tot familionul, cu coșul plin de mâncare, cu clondirul de țuică și de vin la el – nu existau fiole, nu-ți lua nimeni carnetul –, s-a îmbarcat în mașină și a plecat la ștrand. Bunicul s-a făcut pulbere în stilul lui caracteristic, și când au plecat de la ștrand a lovit primul cap de pod întâlnit în cale și a intrat în șanț. Și, deși mergea cu viteză mică - imaginați-vă care

era viteza cu care mergeau mașinile atunci! –, a reușit să spargă tot blocul motor. Splendoarea aceea de mașină nou-nouță a fost tratată de cai în șura casei, unde a rămas până când au ridicat-o tovarășii sovietici, plină de găinaț. Din acel moment, pe bunicul nu l-a mai interesat deloc mașina.

Culmea este că nu s-a întâmplat nimic rău, în sensul că nimeni din familie nu a fost rănit, doar s-au împrăștiat toate din coșul cu mâncare. Bunicul s-a reîntors la trăsura lui minunată ai cărei cai cunoșteau drumul și îl aduceau acasă, iar el nu mai avea nicio grijă.

Bunicul a murit în 1949. Bunica nu mi-a povestit niciodată de suferința lui, se pare că a făcut un cancer stomacal. În suferința lui, singurul pe care-l dorea lângă el eram eu, un copil de doi ani. Mă lua în brațe și mă ținea lângă el în pat – deja nu se mai ridica din pat –, iar eu mă jucam fericit. Prezența mea acolo se pare că îi făcea bine.

Mult mai târziu, după ce am picat la Facultatea de Geologie, m-am angajat la Serviciul de drumuri și poduri ca simplu pi-cher, treaba mea fiind să semnalez starea drumurilor care legau Suceava de satele din jurul ei. Inginerul șef, care era prieten cu tata, mi-a arătat la un moment dat niște planuri de drumuri și poduri semnate toate de Nicolae Găitan, Moș Nicolae, cum îi spunea bunica, și am avut un sentiment de mândrie pe care mi-l amintesc și acum foarte bine.

Nu era zi și seară în care bunica să nu vorbească despre acest om care a creat tot timpul vâlvă în jurul lui și pe care mi l-am imaginat deseori făcând subiectul unui film în regia lui Dan Pița sau Mircea Veroiu. Defect profesional, veți zice, și ați avea dreptate. Impregnat de poveștile bunicii în copilărie, apoi de multele scenarii pe care le-am citit și al căror protagonist am și fost ulterior, văd totul filmic.

Întotdeauna povestirile se terminau cu bunica plângând și cu mine adormind, auzind-o ca prin vis strigându-mă încet, de câteva ori, „Duțule!“, să vadă dacă am adormit, și terminând cu „Noapte bună, puiule!“ . Erau răsfățurile noastre...

Foarte interesant mi se pare faptul că istoria se repetă și mama soției mele îl adoră pe băiatul meu Alexandru, așa cum se întâmpla și cu bunica. Sora mea a fost întotdeauna geloasă, și pe bună dreptate. Am simțit din plin această dragoste extraordinară a Rozaliei, care mă sorbea din ochi. A apucat să vadă câteva filme de-ale mele la televizor, iar mama mi-a povestit că plângea de fiecare dată și invariabil, când se termina filmul, săruta ecranul televizorului.

Istoria națiilor din care sunt plămădit nu se oprește însă aici, împletirea dintre sângele românesc și cel evreiesc vine pe linie paternă. Pe linie maternă, poveștile continuă.

Mama era, așa cum se spunea cândva folosind o expresie care pentru cei mai mulți avea un înțeles jignitor, dar pentru alții putea avea conotația literară a iubirii, un copil din flori, venită pe lume dintr-o dramă cumplită. În Primul Război Mondial, mai exact în 1917, armata rusă se retrage, refuză să mai lupte și începe să treacă spre Rusia. Să nu uităm că Nordul Bucovinei făcea parte din Imperiul Austro-Ungar, Galiția, care era teritoriu polonez, făcea și ea parte din Imperiul Austro-Ungar, și în devălmășia respectivă un regiment polonez refuză să mai lupte și se predă armatei române. Suntem aproape de sfârșitul războiului, când bătăliile deveniseră destul de ciudate. Se zăcea, e cuvântul cel mai potrivit, în tranșee, niciuna dintre armate nedorind să-și asume atacul final. Suntem la începuturile Revoluției Ruse și, în nebunia aceea, regimentul polonez condus de colonelul von Sidlowski se refugiază în pădurile Pătrăuțiului.

În acea perioadă, noi aveam la Nord graniță cu Cehia, cu Polonia și apoi cu Ucraina. Respectivul regiment polonez rămâne lângă Suceava, în pădurile Pătrăuțiului, având un statut de semi-prizonierat, unul ceva mai lejer, mai special. Soldații nu mai luptă și acceptă să lucreze la exploatarea lemnului, înghebandu-și mici gospodării în barăcile pe care și le construiesc în zonă. Aceste trupe erau conduse de colonelul von Sidlowski, un nobil polonez de patruzeci și ceva de ani, care în fiecare duminică

era la slujba bisericii catolice din Suceava. Imaginați-vă un polonez falnic, îmbrăcat în uniformă, care umbla pe un armăsar alb superb și era însoțit în permanență de o ordonanță! O apariție care nu putea trece neobservată. Pădurarul din districtul respectiv avea o față foarte frumoasă, de douăzeci și unu de ani, care îl vede azi, îl vede mâine, și dragostea se înfiripă frumos, romantic. Ea se îndrăgostește de el, dar și el de ea. Iar rezultatul acestei povești de dragoste este mama mea.

Dar suntem încă într-o perioadă tulbure, în 1918, când războiul se termină și colonelul trebuie să-și ducă regimentul în țară, în Polonia. Om de onoare, colonelul von Sidlowski recunoaște copilul la biserica catolică din Suceava, botezându-l cu numele de Anna Hedwiga, și îl asigură pe pădurarul supărat foc că are intenția de a se căsători cu fiica lui. Îi promite că după ce-și va duce regimentul acasă se va întoarce și se va căsători cu fata lui. Ce s-a întâmplat mai departe, nimeni nu știe, cert este că von Sidlowski nu s-a mai întors. Mărturie a sentimentelor onorabile ale acestui ofițer polonez stau însă actele de la biserica catolică din Suceava, pe care, într-o împrejurare petrecută după mulți ani, am avut ocazia să le văd cu ochii mei.

Sub teroarea tatălui făcut de rușine, poate și a dorului după chipeșul colonel polonez, fata pădurarului cedează și, atunci când mama avea vreun an și jumătate, se aruncă în fântâna din curtea pichetului.

Imediat după incident, la biserica catolică este anunțată vestea și faptul că un copil a rămas fără părinți. Se organizează ceea ce astăzi se numește o licitație în vederea înfierii copilului. Câștigă neamțul Carol și româncă Veronica, familia Leinweber, care, în urma unei donații generoase către biserică, o adoptă pe micuța Anna Hedwiga. Oameni trecuți bine de prima tinerețe, gospodari și cu dragoste față de copii, o cresc cu drag pe mama, o divinizează. Și dovada dragostei care a guvernat această familie este că atunci când mama vorbea despre ei i se lumina fața, iar vocea căpăta o tonalitate deosebită. O cresc pe mama cu drag, îi lasă toată agoniseala lor și o mărită cu tata, un tânăr ofițer.